

WEES GEGROET MARIA

Maria,

een mens als wij is zij geweest
met vreugde om kleine dingen,
met angst en tranen in de ogen,
met onzekerheid en niet goed weten.

Haar beeld zal mensen blijven troosten
en wegen laten vinden naar elkaar en naar God.

BIJ DE KAPEL VAN DE MOEDER VAN DE MISSIONARISSEN

Zij zag haar Zoon opgroeien, jong en wild,
met iets ontembaars in Zijn ogen en Zijn haren.
Zij zag hem verre wegen gaan,
onbegaanbare paden in de bergen,
tot in de woestijn, dagenlang.
Zij luisterde vaak naar Zijn verhalen,
maar verstond nooit helemaal wat Hij bedoelde.

Zij zag Hem over zieken gebogen,
zij zag Hem kleine kinderen optillen in het zonnelicht.
Zij zag hoe Hij melaatse mensen tegemoet ging,
terwijl alle anderen terugweken.
Zij zag Hem binnegaan bij zondaars om er te eten,
en hoorde van een grote zondares
die Hem gezalfd had.

Zij zag haar Zoon toen Hij werd weggevoerd
en hoorde mensen zeggen: “’t Moest er eens van komen.”
Op de heuveltop waar alle misdadigers worden terechtgesteld,
heeft zij Hem opnieuw teruggezien.
Hij scheen zo ver, zo onwezenlijk ver,
ook al kon zij nog enkele lieve woorden van Hem opvangen.

Zij werd de stille kracht bij de verslagen vrienden,
die vrouw die, alle leed gedragen, vrede had gevonden.
Zij heeft de leerlingen door de eerste strijd geloodst
en door de eerste ruzies,
zodat zij “moeder” gingen zeggen tegen haar.

Zij zag hen verre wegen gaan over zeeën en over bergen,
naar alle mensen, grote en kleine.
Zij luisterde naar hun verhalen
en zij begreep dat Hij nog altijd levend was.
En toen zag zij hoe, overal ter wereld,
slaven werden vrijgelaten,
armen niet verstoten en zieken met liefde werden opgenomen.

Toen zij het wonder zag gebeuren van de nieuwe wereld:
toen zegde zij stilletjes voor zich uit:
“Magnificat. Hij maakt alles groot.”

Naar “Geloven in de dageraad” van Manu Verhulst

BIJ DE KAPEL VAN ST.-ANNA

Moeder zijn

is een stukje van de schepping in je handen krijgen,
is het wondere begin van het leven in je voelen groeien.
Het is een parel, uit Gods hand gevallen, met je zorg omringen.
Niet lachen om een kindertraan en woorden in je hart kunnen bewaren.

Moeder zijn

is liefhebben, geloven in het leven, geloven in het goede.
Het is antwoorden op vele vragen en dromen kunnen raden.
Het is veel zien en nog meer zwijgen, een kloppend hart zijn voor het zoekende kind.

Moeder zijn

is vertrouwen op de toekomst, kijken naar de verte,
Het is goed zijn en wijs.

Moeder zijn

is kinderen “groot” brengen, tot zichzelf brengen,
om ze dan, met veel pijn in het hart los te laten, op weg te zetten en te laten gaan.

Moeder zijn

is afscheid nemen en afstand doen.
Het is de kinderen toevertrouwen aan het leven, aan henzelf en aan God.

Het is het stukje van de schepping
dat wij bij hun geboorte voor een tijdje hebben gekregen
weer bij de Schepper brengen,
de parel uit Gods handen gevallen,
weer toevertrouwen aan Zijn handen.

naar Frans Weerts

BIJ DE DIJKKAPEL

Moeder van God
Een en al gave was jouw leven,
Moeder van de mensgeworden God.
Je gaf Hem een thuis,
je liet Hem zijn weg gaan.
Je hebt Hem gevolgd,
je bleef Hem trouw tot het einde toe.
Onder het kruis werd jij 'Moeder van alle levenden,
Moeder van de Kerk'.
Maria,
jij gaf Hem aan ons,
Hij gaf ons aan jou.
Jouw kinderen zijn wij,
gekend, geliefd, getekend met zijn naam.
Bewaar in ons zijn goddelijk leven.
Wij vragen je:
Maria, Moeder van God,
bid voor ons.
Maria, Moeder van alle mensen,
bid voor ons.

Bezinning bij het 'Weesgegroet', zuster Caritas Van Houdt

Wees gegroet Maria
vol van genade
de Heer is met u.
Gezegend zijt gij boven alle vrouwen
en gezegend is de vrucht van uw
lichaam Jezus.
Heilige Maria, moeder Gods
bid voor ons arme zondaars
nu en in het uur van onze dood.
Amen

BIJ DE KAPEL VAN ONZE-LIEVE-VROUW TER NOOD

Maria is voor ons een lichtend voorbeeld, een toevlucht, een Moeder.

Tot haar bidden we:

Maria, met bewondering om wie Gij zijt, komen we U groeten.

In vele kapelletjes langs onze levensweg

groeten wij U en vragen:

leidt ons naar Uw zoon, Jezus.

Wij zoeken hier Uw warmte en Uw licht.

Laat onze kaarsen teken zijn van wat wij vragen.

Laat ze teken zijn van de lichtpunten op onze levensweg

die ons ook Uw licht tonen. Amen.

Liefde gaf U duizend namen
groot en edel, schoon en zoet,
maar geen een die 't hart der Vlamen
even hoog verblijden doet
als de naam o Moeder-maagd,
die Gij in ons landje draagt.
Schoner klinkt hij dan al d' and'ren
Onze Lieve Vrouw van Vlaanderen,
Onze Lieve Vrouw van Vlaanderen.

Waar men gaat langs Vlaamse wegen,
oude hoeve, huis of tronk,
komt men U, Maria, tegen,
staat uw beeltenis te pronk,
lacht ons toe uit lindengroen,
bloemenkrans of blij festoen.
Moge 't nimmer hier verand'ren
O gij Lieve Vrouw van Vlaanderen
O gij Lieve Vrouw van Vlaanderen

Blijf in 't Vlaamse harte tronen
als de hoogste koningin,
als de beste moeder wonen
in elk Vlaamse huisgezin.
Sta ons bij in alle nood,
nu en in het uur der dood,
ons uw kinderen en ook d' and'ren
liefste Lieve Vrouw van Vlaanderen
liefste Lieve Vrouw van Vlaanderen.

BIJ HET BOOMKAPELLETJE IN DE MOERHEIDE

Bezield door Maria's geloof in de vervulling,
willen we bidden tot God, onze Vader,
opdat zijn beschermende hand mag rusten
op allen die we aan zijn zorg toevertrouwen.

Bidden we om zorgzame mensen
die naar anderen op weg gaan om van dienst te zijn,
die het opnemen voor kleinen en zwakken,
om 'ontvankelijke mensen' die zich – zoals Maria –
blijvend verwonderen om de grote dingen die God gedaan heeft.

Bidden we voor 'gewone, pretentieloze mensen'
die de diepe geheimen van het leven verstaan met hun hart
en vreugde vinden in bemoedigende ontmoetingen.

Bidden we om moed en kracht
voor hen die aan het einde zijn van hun mogelijkheden,
om volharding in het goede,
om standvastigheid voor allen die Christus van nabij volgen,
om een goede uitkomst voor mensen die beproefd worden,
om verhoring voor allen die tot God bidden,
voor onszelf: dat we vreugdevolle mensen zijn
en blijmoedig getuigen van het nieuwe leven dat de Heer ons aanreikt.

HET KAPELLEKEN VAN DE RODE LIEVEVRAUWE

Op den Maelcautere, halfweg tussen Waetermeulen en deze van den Ronckaert, welke aan den Heer van Hamme toebehoorden, lag de Vierweeghs. Aan dit kruispunt en omliggende, hielden in oeroude tijden, de Hoofdduivel en zijn trawanten hunne sarabande dansen.

Een oud vrouwken, dat aldaar in een lemen hutteken woonde, werd door het opperhoofd der geesten geplaagd en kon zich enkel van deze ontdoen door het lezen van den Wees Gegroet.

De Eerwaarde Heer Prochiepaepe, welke men nu pastoor zoude noemen, had zulks vernomen. Op zekeren avond begaf hij zich naar de Maelcoutere. Bij middernachtsuur zag hij opeens spookachtige verschijnsels, gemengd met helse gedrochtentronies en schimmen met bokkepoten die hun dansen kwamen uitvoeren terwijl hun leider het hutteken van het oude vrouwken naderde.

Maar de Gheestelijke belas hen, de geesten begonnen te huiveren en te trillen in al hunne ledematen en toen de prochiepaepe met zijn kwispel wijwater in den hoop zwierde gebeurde er iets verschrikkelijk.

De helse spoken veranderden in deze van menselichamen welke in een rode vuurbol gewikkeld werden en voor altijd in de diepte verzwonden gingen.

Het waren de zielen der veroordeelden welke onbegraven aan de galg zijn blijven hangen en wiens beenderen en as door den wind overal op den Maelcoutere verspreid waren.

Terwijl de belezing plaatsvond had het oude wijveken steeds Maria aanbeden!

Op de plaats alwaar de duivels hunne prooi ontrukkt was, werd als aandenken een kapelleken in den aldaar staande oude eik geplaatst. Alles ten titel van erkentelijkheid en aandenken aan hen die door de werking van den priester en de gebeden tot Onze Lieve Vrouw uit de hel verlost werden.

Nooit ging iemand daar voorbij zonder een Ave Maria of een weesgegroetje te prevelen.

In den beginne ter lafenis der zielen van degenen welke op deze plaats gewurgd werden of bloedig den dood ingingen.

Later omdat menigen wisten mede te delen of te vertellen dat zij, met Maria's hulp in te roepen, dezès hulp verkregen hadden bij heersende ziekten. Zij die in zedelijken en stoffelijken nood verkeerden bekwamen steun en sterkte bij Maria en keerden merendeels getroost terug.

De oude eik is gestorven en het Mariabeeldje kreeg een plaats in een nieuw kapelleken, opgericht door een zeer geachte Hamse familie, welke ongekend wenst te blijven.

Dit is al hetgene wat onze groot- en overgrootouders in vollen eenvoud vertelden over het kapelleken van de Rode Lieve Vrouwe.

O Maria die daar staat,
gij zijt goed en ik ben kwaad
wilt gij mijne arme ziele gedenken
'k zal u een Ave Maria schenken

O Maria, gij die weet
dat mijn herte u is besteed
wilt gij mijne arme ziele gedenken
'k zal u een Ave Maria schenken

O Maria, die mij ziet,
gij hebt alles, ik heb niets
wilt gij mijne arme ziele gedenken
'k zal u een Ave Maria schenken

O Maria, in uw schoot
ligt mijn hert, van deugden bloot
wilt gij mijne arme ziele gedenken
'k zal u een Ave Maria schenken

O Maria, overluid
spreek ik mijn beloften uit
wilt gij mijne arme ziele gedenken
'k zal u een Ave Maria schenken

O Maria, in den strijd
toont dat gij ons moeder zijt
wilt gij mijne arme ziele gedenken
'k zal u een Ave Maria schenken